

се стремят да запазят ресурса, осигуряващ им надмощие, а именно – българския етнически произход. По този начин се поддържа мисленето на света на другия, чрез типологии, отнасящи се малко или много до една анонимна реалност. Така се капсулира една негативна представа и отношение към ромите. Когато на преден план излезе етническият произход, а не гражданствеността, то това е отнемане на права, отхвърляне на ролите, които притежава всеки индивид, и „изтриване“ на позициите му в обществото. Така обектът се превръща в „призрак“ в социалното и в географското пространство. Той е творение на обществото, на модерната държава, където се намира и ключът за премахването му.

5. Кварталът като убежище: „Факултета“

Кварталът е убежище, когато е затворено пространство – физически или психологически затворено, „затвореното“ пространство на познатото.

Кварталът, в който е домът ми, променя своите граници – когато съм дете, аз постепенно усвоявам или опознавам все по-големи пространства от града. Първоначално моят квартал се простира до ъгъла, обхваща пространството, в което съм видим за погледа на родителя. Ако тръгна на детска градина, границите му се разширяват до нея или до мястото, откъдето вземам съответното превозно средство, за да „прескоча“ в другото пространство – пространството на детската градина. После тръгвам на училище и опознавам пространството от дома до училището – всекидневния маршрут, по който се движа. После вече съм голям/а и мога сам/а да разширявам границите на познатото – връщайки се с приятели от училището или посещавайки жилището на приятели..., и т.н.

Това е „нормалният“ начин на превръщане на квартала в място, което аз познавам най-добре, защото се е случило в него да се намира моят дом – аз използвам публично валидното обозначение, за да информирам другите къде се намира